

Abbi Glines

A JÖVŐM

Az Existence trilógia
harmadik kötete

*Dream
válogatás*

Dank vajon magába tudja bolondítani a lányt...
újra?

Amikor Pagan Moore bebizonyította, hogy méltó a Halál szerelmére, esélyt kaptak arra, hogy együtt maradjanak, ha teljesítenek egy próbatételt. Azonban azt senki sem ígérte meg Danknek, hogy a lány továbbra is akarni fogja őt...

Amikor egy lélek megteremtetik, annak a párja is megszületik. Ezek a lelkek pedig minden életükben egymásra találhatnak. Beteljesítik egymás sorsát. Eljött hát az idő, hogy a lány eldöntse, mire vágyik jobban: együtt lenni szerelmével, a Halállal az örökkévalóságig, vagy a halandó Jay mellett maradni, akit neki teremtettek.

Dank sosem gondolta, hogy aggódnia kellene a választás miatt. Tudta, hova húz a lány szíve. Azonban rá kellett jönnie, hogy semmi sem biztos, miután a lánynak törölték az emlékeiből minden csókjukat, érintésüket, minden közösen eltöltött pillanatukat. Így hát újra el kell nyernie Pagan szerelmét, és bebizonyítania a lány lelkének, hogy pontosan ő az, akihez tartozik.

Mindezzel nem is lenne gond, ha Jay és a sors nem állítana akadályokat az útjába.

ABBI GLINES a New York Times, a Wall Street Journal és a USA Today bestsellerírója. Olyan sorozatok szerzője, mint a Vincent fiúk vagy a Sea Breeze.

Abbi súlyos twitterfüggőségben szenved. Gyakran blogol, bár életbevágó témákról csak nagyon ritkán. Elkötelezett a könyvek iránt. Mindig, mikor csak teheti, besurran a könyvesboltba, hogy órákon keresztül bolyongjon a különleges illatot árasztó kötetek között.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.abbiglines.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

„Lenyűgöző ez a könyv. Nem is lehetett volna izgalmasabb befejezést írni Pagannek és Danknek. Abbi Glines ismét zseniálisan alkotott.”

Amazon

„Impulzív és lüktető. Ez a sötét és izgalmas világ magába szippantja az olvasókat. Az egyetlen éltető erő ebben a nyomasztó, sötét közegben a szerelem.”

Goodreads

„Ebben a regényben most pattanásig nő a feszültség. Pagan olyan választás elé kerül, ami élete legnehezebb döntése. Meg kell küzdenie önmagával a szerelemért.”

Barnes&Noble

„Abbi Glines most sem hagyta váratlan fordulat nélkül az olvasóit. Amikor már azt hihetjük, hogy Pagan és Dank szerelme végre beteljesül, egy pillanat alatt szertefoszlik minden álmuk, és az utolsó lapig csak reménykedhetünk a boldog befejezésben.”

FantasticFiction

Abbi Glines

A JÖVŐM

— részlet —

Prológus

– Ezt a lelket már születésekor korai halálra ítélték ebben az életében – szólt az Istenség.

„Kérlek, menj el! Tartsd távol magad a szobámtól!”
(Pagan – A végzetem)

– A lány lelkét már nem is egyszer, hanem kétszer jelölték ki begyűjtésre.

„Egy szellem keresett fel, megérintett, és beszélt hozzám. A szellemek sohasem szólítottak meg azelőtt, amíg te meg nem jelentél.”
(Pagan – A végzetem)

– Ha mindenáron azt akarod, hogy ez a lélek melletted maradhasson – folytatta az Istenség –, akkor a lánynak döntést kell hoznia.

„Nem tudsz elriasztani, és nem fogok elmenekülni.”
(Pagan – A végzetem)

– Tudod, hogy a lány lelkének van egy kijelölt társa. Ha ez a lélek örökké akar létezni veled, akkor téged kell választania a neki szánt társ helyett.

„Ez a legértékesebb, legtökéletesebb ajándék, amit bárki is kapott valaha! Visszaadtál nekem egy emléket, amit örökké nagy becsben fogok tartani.”

(Pagan – A sorsom)

**– Ez a lélek túl sokat látott – jelentette ki az Istenség.
– Egyetlen léleknek sem szabadna annyit tudnia, mint amennyit ő megtudott. Nem tarthatja meg az emlékeit. Úgy nem hozhatna igazságos döntést.**

„A halál dögös pasimnak tartogatom.”

(Pagan – A sorsom)

– Nem fog emlékezni egyetlen veled töltött pillanatra sem – közölte az Istenség. – Nem fog emlékezni arra, hogy találkozott a Halállal, sem arra, hogy te megszegted érte a szabályokat, és megmen-tetted az életét. Nem fog emlékezni rá, hogy küzdött érted. Nem fog emlékezni a voodoo szellemre, aki elvarázsolta és megátkozta. Minden ilyen emlékét kitöröljük. Ha tényleg akarod őt, Dankmar, akkor el

kell nyerned a szívét a lélektől, akit a társának teremtettek. A lány csak így lehet a tiéd az örökkévalóságig. Muszáj kiállnia ezt a próbát.

„Hidd el nekem, Dank Walker, számomra csak te létezel. Nincs olyan, aki akár csak a nyomodba érhetne.”

(Pagan – A sorsom)

ELSŐ FEJEZET

PAGAN

Miranda beállt a csillogó, vadonatúj, ezüstszínű terepjárójával egy üres parkolóhelyre a Jemison Kollégium elé. Ebbe a koleszba készültünk beköltözni a következő kilenc hónapra.

– El tudod hinni, hogy tényleg itt vagyunk? – suttogta áhítattal Miranda, miközben felbámultunk az előttünk álló régi épületre.

Annak idején anyukám is a Boone Egyetemen végzett. A Boone egy kis magánegyetem a tennessee-i Westonban. Amikor Mirandát és engem is felvettek ide, úgy éreztem, a sors akarata, hogy itt tanuljak tovább. Megrémisztett a gondolat, hogy egy nagy, állami egyetemre járjak. Tetszett ez a kisebb, bizalmasabb közeg.

– Még mindig próbálom felfogni, hogy egyetemisták lettünk – feleltem, ahogy kinyitottam a kocsiajtót.

– Ugye, milyen hihetetlen?

Kiszálltunk a Land Roverből, és a csomagtartóhoz léptünk, hogy nekilássunk kipakolni a dobozainkat a kocsiból.

Az én anyukám nem tudott eljönni, mert írókonferenciára kellett utaznia Chicagóba, abban pedig egyetértettünk Mirandával, hogy rossz ötlet volna, ha az ő szülei tartanának velünk. Miranda ősei kissé cikisek szoktak lenni. Mivel úgyis ketten voltunk, elhatároztuk, hogy függetlenek leszünk, és boldogulunk a felnőttek segítsége nélkül. Hiszen számíthattunk egymásra.

Most viszont, ahogy elnéztem az óriási csomagtartóban felhalmozott dobozokat és bőröndöket, arra gondoltam, hogy talán mégis segítséget kellett volna kérnünk. Tudtam, hogy kettőnknek órákba fog telni, mire felcipeljük mindezt a koleszszobánkba.

– Egy örökkévalóság lesz, mire végzünk – nyögte Miranda bosszúsan.

Már épp válaszoltam volna, amikor felfigyeltem az első osztályú hangszórókból dübörgő, egyre közelebből szóló zenére. A forrása egy kis fekete kabrió volt, ami abban a pillanatban kanyarodott be a mellettünk lévő parkolóhelyre. A volánnál ülő lányon először a vad frizurája tűnt fel: szőke hajtincsei végét rikító rózsaszínűre festette.

A velünk egykorúnak tűnő idegen leállította a motort, és a fülem igencsak megkönnyebbült, amint elhallgatott a zene. A csaj kivágta a kocsiajtót, és kiszállt. A sminkjén és a szerelésén nyilvánvalóan látszott, hogy emós: csupa feketebe öltözött, a szemét vastagon kihúzta tussal, és katonai bakancsot viselt. Az egyetlen dolog, ami egy kissé összezavart, az a frizurája volt. Elvégre a neonpink nem éppen emós jellegzetesség, igaz?

A lány csípőre tette az egyik kezét, nagy lufit fúj a rá-
gójából, miközben leplezetlenül bámult minket. Hangosan
kipukkantotta a lufit, aztán gúnyosan elvigyorodott.

– Ez bazi szórakoztató lesz – mondta vidáman, majd
megfordult, és elindult a kollégium felé.

Amint a lány hallótávolságon kívül ért, Miranda görcsö-
sen megragadta a karomat.

– Csak adja az ég, hogy ne a közelünkben lakjon! A frászt
hozza rám!

Ebben egyetértettem vele. Bólintottam, és a hozzám
legközelebbi dobozért nyúltam.

– Nem hinném, hogy sokat látjuk majd. Jó nagy ez az
épület. Valószínűleg még csak nem is ugyanazon az eme-
leten lakik, mint mi. Na, most pedig fogj egy dobozt, és
essünk neki a kipakolásnak!

– Nagyon remélem, hogy igazad van. Ne álljak át egy
másik parkolóhelyre? – kérdezte Miranda. – Tudod, távo-
labb tőle?

– Csak hozz egy dobozt, és ne parázz! – feleltem, és el-
szántan indultam a kollégium bejáratához.

A vad kinézetű csaj a lépcső aljában álldogált, és engem
figyelt, amikor elértem a kétszárnyú ajtóhoz. Na, remek,
még nem ment be. Kerültem a pillantását, inkább a földre
szegeztem a tekintetem, hogy el ne essek a dobozzal.

Ebben a pillanatban olyan hangos dübörgés támadt,
hogy beleremegett a föld. Megbotlottam, és elejtet-
tem a cipőimmal teli dobozt. Hiába kaptam a dobozom
után, a cipők szétszóródtak a járdán. Szinte felnyögtem

a bosszúságtól. Csípőre tettem a kezem, és némán átkoztam magam, amiért nem kértük meg Miranda szüleit, hogy jöjjenek velünk. Ez még csak az első nyamvadt doboz volt, de már ezt sem bírtam gond nélkül becipelni.

A dübörgés egyre hangosabb lett, és a zaj irányába fordulva megláttam, amint egy fekete-ezüst Harley-Davidsonon ülő srác fékez alig egy méterre tőlem meg a cipős katasztrófától. Ez a pasi tehetett róla, hogy elejtettem a nyamvadás dobozt. Mégis hogy van képe ilyen hangos motorral furikázni a kampuszon? Amikor felnéztem a felháborító járműről, tekintetem egy élénkkék szempárral találkozott. Hangosan levegő után kaptam, miközben a srác lassan végigmért. Egyszerűen hihetetlen volt, hogy milyen... milyen döbbenetesen tökéletes pasi. Sűrű, sötét szempilla övezte a legörületesebben kék szempárt, amit életemben láttam. Sötét haja a gallérjáig ért, rakoncátlanul göndörödő tincseit a füle mögé simította. Tökéletes szája kéjes vigyorra húzódott. Várjunk csak... kéjes vigyorra?! Megráztam a fejem, hogy ne stíroljem tovább ezt a vadidegent. Sikerült kissé álmélkodó arckifejezésemet bosszankodóra változtatnom.

– Nem gondolod, hogy be kéne szerezned egy még hangosabb motort? Ezzel még nem sikerült felébresztened az embereket Ausztráliában! – csattantam fel, és lehajoltam, hogy összeszedjem a cipőimet, ami önmagában is tiszta égő volt.

– Talán én tehetek róla, hogy így jártál? – kérdezte a srác igéző, szexis hangon. Jellemző. Az ilyen kinézetű pasiknak még a hangjuk is dögös szokott lenni.

– Megijesztettél, ráadásul felriasztottad az összes kisbabát a környező államokban – feleltem, és behajítottam a dobozba az egyik cowboysizmámat.

A szemem sarkából láttam, ahogy átveti farmerbe bújtatott lábát a Harley-n, leszáll a járgányról, majd lassan elindul felém. Hát ez csúcs, már csak ez hiányzott! A szanaszét szóródott cipőkre koncentráltam, miközben odasétált hozzám. Fekete bakancsa a lábbelik halma előtt állt meg. Lehajolt, és felemelt egy rózsaszín magas sarkú cipőt, amit alig hordtam. Nem is igazán tudtam, miért hoztam egyáltalán magammal. Valamilyen spéci okból vettem, de sehogyan sem jutott eszembe, mi is volt az. A srác felemelte a cipő párját is, és rádöbbsentem, hogy szinte áhítatosan tartja a kezében csinos lábbelimet. Akaratlanul is kíváncsi lettem, vajon miért. Lopva a fiú arcát fürkésztem. Úgy bámult le a cipőre, mintha az valamiért elszomorította volna. Talán a volt csaján is pont ilyet látott? Vagy a csávó szimplán csak egy halál dögös, cipőmániás perverz lett volna?

– Szíveskednél visszaadni? – kérdeztem, és felé nyújtottam a kezemet, hogy elvegyem a lábbelit. A fiú rám nézett: szemének döbbenetesen kék színe ilyen közelről még bámulatosabbnak tűnt. Szomorúságot is észrevettem a tekintetében. Tisztán látszott rajta a bánat, és sajgott érte a szívem. De hát még csak nem is ismertem ezt a srácot! Mégis miért érdekel ennyire, hogy mi kínozhatja így?

– Szép topán. Biztos csodásan áll rajtad – mondta, miközben óvatosan visszatette a rózsaszín pár cipőt a dobozba.

Kis hiján megborzongtam bársonyos hangja hallatán.

– Kösz – válaszoltam feszengve. Fogalmam sem volt, mi mást mondhatnék.

– Mehetünk végre, Dank? – kérdezte a szőke-pink hajú lány, miközben átlépett a járdán heverő cipőim felett, és a Harley-hoz vonult. A srác érte jött volna? Csak nem együtt járnak? Ő meg az emós csaj? Komolyan?

– Nem, Gee, még nem – felelte a pasi.

Hízalgő, de egyben idegtépő volt a figyelme. Mintha arra várt volna, hogy mondjak vagy csináljak valamit. Nem tudtam, pontosan mit akar tőlem, de nagy nehezen ellenálltam a késztetésnek, hogy megtegyem, bármire is vágyik. Felemelt még egy pár cipőt, és visszarakta a dobozba. Így folytatta, amíg össze nem szedte minden szétszóródott lábbelimet, aztán lehajolt, hogy felvegye a telepakolt dobozt. Szűk pólója csodásan megfeszült rajta, miközben a karjában tartotta a dobozt, és várta, hogy mutassam az utat a szobámhoz.

– Hová? – kérdezte. Nem voltam biztos benne, hogy épp az *ő segítségét* akarom-e, de kétségtelenül rám fért a támogatás.

Miranda ekkor ért oda hozzánk az utca túloldaláról. Másodpercre pontosan tudtam, mikor pillantotta meg a srácot. Leesett az álla, és elejtette a dobozt, amit cipelt. Ne már! Oké, tényleg jó pasi volt, de azért nem annyira, hogy el kelljen miatta dobni a holmiját, és szétszórni a hajápoló piperéit az utcán. A fene vigye el! Ha így folytatjuk, soha nem költözünk be a koleszszobánkba.

– ATYAÚRISTEN! – sikoltotta Miranda, majd a szája elé kapta mindkét kezét, és egy helyben toporgott. A helyzet most már cikiből egyenesen megalázóvá alakult. Nem mertem újra a srácre nézni. A barátnőm úgy viselkedett, mint akinél totál elmentek otthonról.

– *Miranda!* – sziszegtem, hátha sikerül rávennem, hogy ne parádézzon már így egy vadidegen, helyes pasi láttán. Erre kinyújtotta a kezét, és a srácre szegezte a mutatóujját. Hát, ez kész. A legjobb barátnőm tényleg megőrült.

– Van fogalmad róla, ki ez? – kérdezte tőlem, aztán felvisejtett, és még mindig úgy bámulta a srácot, hogy majd' kiesett a szeme.

De hát honnan kellett volna tudnom, ki a pasi? Mégis mire gondolhatott Miranda? Talán lemaradtam valamiről? A srác felé fordultam, és megint szemügyre vettem. Továbbra is döbbenetesen szexisnek találtam, de akkor se volt több egy ismeretlen pasinál. Önelégült vigyora láttán viszont azt gyanítottam, hogy ő talán tudja, miért viselkedik úgy a barátnőm, mintha az eszét vesztette volna.

– Ki vagy te? – kérdeztem az arcát fürkészsze.

A szeme kékje ekkor mintha... *ragyogni* kezdett volna.

– Dank Walker – felelte, farkasszemet nézve velem. Nem bírtam levenni róla a tekintem, szinte megbabonáztott. A srác mintha mágnesként vonzotta volna az egész testemet. Nem tetszett ez az érzés. Megijesztett. Nem stimelt. Nem volt normális.

– Pagan, tényleg nem tudod, ki ez? – faggatott Miranda.
– Atya... úr... isten! Szórakozol velem?! Muszáj lesz többet

kimozdulnod! – ismét a pasihoz fordult. – Nem hiszem el, hogy tényleg itt állsz előttünk! Ráadásul Pagan dobozával a kezében! Csak nem ide jársz, mint mi? Nem is tudtam, hogy főszulis vagy! Óriási rajongód vagyok. A *Mégis maradsz* a csengőhangom. Annyira imádom!

Csengőhang? Várjunk csak...

– Te vagy az énekes abban a zenekarban, a... – Elhallgattam, mert nem jutott eszembe a nevük. Tudtam, mennyire odavan értük Miranda. Csak általában el szoktam engedni a fülem mellett, amikor nekiáll vég nélkül áradozni valamiről.

– A Cold Soulban, Pagan! Ő a *Cold Soul* énekes! Hogy-hogy még ezt se tudod? – hitetlenkedett Miranda, miközben átlépett a keféi meg a hajszárítója fölé, hogy még közelebb kerülhessen Dank Walkerhez. – Te vagy a kedvenc énekesem – közölte Dankkel, de volt egy olyan érzésem, hogy a srác erre már magától is rájött.

– Köszönöm szépen – válaszolta udvariasan, de csak egy futó pillantást vetett Mirandára, aztán ismét rám szegezte a szemét. Lelkes vigyora azt sejtette, mintha tudna valamit, amit én nem. Ez bosszantott.

– Magam is elbírom a dobozt. Kösz, hogy segíteni akarsz, de boldogulok egyedül – mondtam, és a kezében tartott holmimért nyúltam. Felvonta az egyik szemöldökét, és úgy fordult, hogy ne érhessem el a dobozt.

– Nem kétlem, hogy egyedül is elboldogulnál, Pagan. De nagyon szeretném felvinni ezt a szobádba, hogy ne

neked kelljen cipelni. Kérlek, hadd segítsék! – Erre igazán nem reagálhattam udvariatlanul. Elvégre szépen kérte.

– Ő maga akarja felcipelni a nyamvadt dobozát, Dank. Add már oda neki, és húzzunk el! Dolgunk van! – szólt az emós lány, aki már fel is ült a motorra.

Megesküdtem volna, hogy a srác szemében harag vilant. Még csak oda sem nézett a csajra.

– Ne is törődj vele! – mondta nekem, miközben a kollégium ajtaja felé biccentett. – Mutasd, merre van a szobád!

Nem akartam, hogy megutáljon a vad kinézetű, kissé ijesztő csaj, aki velem egy kollégiumban lakik, de Miranda úgy bökdöste a karomat, mint egy idióta. Mindenáron azt akarta, hogy hagyjam Dank Walkernek, hadd cipelje fel a szobánkba a cipőkkel teli dobozt, ha már ennyire szeretné.

– Jó, rendben, vidd fel, én meg addig hozok egy másik dobozt! Miranda, mutasd meg neki, hol van a szobánk! – Miranda sugárzó mosollyal nézett rám, és hálásan biccentett.

Dank lelkes vigyora lelohadt, láthatóan bosszantotta, hogy így alakul a helyzet. Remek. Nagyon helyes. Nem kellett volna itt flörtölnie velem, miközben a csaja a motorján ülve vár rá. Nem voltam hülye. Tudtam én, hogy a rockzenészek nagy nőcsábászok. Ez nekem egyáltalán nem jött be.

Mirandából csak úgy dőlt a szó, miközben elindultak Dankkal a kollégium felé. Minden tőle telhetőt megtett, hogy a fiú órá figyeljen. Biztos voltam benne, hogy Miranda

elbír egy ilyen pasival. Visszamentem a Land Roverhez, igyekeztem elengedni a beszélgetésüket a fülem mellett, és csakis a kipakolandó dobozokra koncentrálni.

MÁSODIK FEJEZET

DANK

Három nappal ezelőtt még a karomban tartottam Pagan, aki elalvás előtt arról mesélt, mennyi mindent pakolt már be. Cukkoltam, hogy túl sok mindent visz magával és el se fog férni a holmija a koleszszobájában. Megígérte nekem, hogy az első egyetemi randinkra a rózsaszín magas sarkúját fogja felvenni. Minden tökéletes volt. Pagan szeretett engem.

Most pedig meg sem ismert.

– Itt is volnánk! – jelentette be Miranda.

Beléptünk abba a kollégiumi szobába, amiről tudtam, hogy a Gee-nek kijelölttel szomszédos. Erről magam gondoskodtam. Azt is tudtam, hogy ez a legnagyobb szoba a kollégiumban, mindkét lánynak külön gardróbbal, a fürdőszobán pedig csak a szomszédossal, azaz Gee-vel kellett osztozniuk. Azt akartam, hogy Pagan mindenből a legjobbat kapja, és minden élménye tökéletes legyen. Elvégre olyan sok mindenre kellett keresztülmennie miattam. Elméletben most kezdődött volna a közös, boldog életünk.

– Nahát! – ámuldozott Miranda, miközben körbefordult, és izgatottan szemügyre vette a szobájukat. – De hiszen ez hatalmas! Nem is tudom, hogy ez tényleg a miénk-e. Hiszen még csak elsőévesek vagyunk!

Kénytelen voltam szembesülni vele, hogy Miranda sem emlékszik semmire a történetkből. Az emberi világban való létezésem elmúlt egy évét teljesen megváltoztatták. Pagan elfelejtett. Mindent elvettek tőle. Minden egyes közös emlékünket.

– Tedd csak le azt a dobozt oda a túloldalra! Legyen Pagané a fürdőszobától távolabbi ágy. Én lassabban készülök el reggelente, szóval ő így egy kicsit tovább alhat majd. – Mirandának igaza volt. Pagan nem szokott sok időt eltölteni a reggeli készülődéssel. Ekkor tudatosult bennem, hogy nem lehetek majd itt vele, nem zárhatom a karomba, nem csókolhatom meg, amint felébred. Letettem a dobozt a gardróbjá mellé. Belém hasított a gyötrelmem, amiért nem lehetünk együtt. Aztán félelem lett úrrá rajtam. Mi lesz, ha Pagan nem engem választ? Mi lesz, ha soha többé nem ölelhetem át? Mi lesz, ha soha többé nem néz rám úgy, hogy a szeméből süt a szerelem? Vajon képes volnék enélkül létezni?

Nem. Tudtam, hogy nem.

– El fogunk késni – morogta Gee az ajtóban állva. Már rég ideje lett volna, hogy elinduljunk lelkeket begyűjteni. De most, hogy ismét Pagan közelében lehettem, még nehezebb volt itt hagynom őt. Kínzás volt, hogy nem érinthetem meg, nem lehettem előtte az igazi önmagam.

– Ó, zenekari próbára méész? – kérdezte Miranda, és a szempilláját rebegettetve bámult rám. El is felejtettem, hogy nagy Cold Soul-rajongó. Mielőtt minden megváltozott, jó ideje jártunk már együtt Pagannel, így Miranda újabban már inkább a barátnője pasijának tekintett, mint a kedvenc bandája énekésének. Nagyon bosszantó, hogy ennek most búcsút kellett intennem.

– Nem, *fellépése* lesz – felelte Gee gúnyosan vigyorogva.

– Nahát, hol? Már minden jegy elkelt? Annyira szeretnék menni! Még soha nem láttalak titeket élőben!

De igen, látott. Már többször is. Ám ezt is elfelejtette. Mielőtt kitalálhattam volna a megfelelő választ, Gee közbeszólt:

– Pagan odakint dumál egy sráccal. Aki nem éppen a *szőke herceg*, bár igencsak úgy néz ki, ha érted, mire gondolok.

Francba!

Elvonultam Miranda mellett, félrelöktem Gee-t az utamból, majd a parkolóba siettem, és igyekeztem tartani magam az emberi sebességhez. De mivel tudtam, hogy Leif itt van Pagan közelében, aki nem tudhatta, ki is valójában és mit tett, feljogosítottnak éreztem magam az emberi futásnál kissé hatékonyabb közlekedésre.

Nem akartam a frászt hozni Paganre azzal, hogy szinte a semmiből bukkanok fel mögötte, így az épületből kiérve lassú léptekkel közelítettem felé. A velem szemben álló Leif azonnal megérezte a jelenlétem, mert egész testében megfeszült.

– Segítsek bevinni a holmidat? – kérdezte Pagantól, és lopva rám pillantott a lány válla fölött.

Már majdnem odaléptem hozzájuk, amikor Gee elkapta a karomat, és visszarántott.

– Állítsd le magad! Ne feledd, hogy ez a csávó egyáltalán nem Pagan esete. Higgadj le! Hagyd, hogy Pagan szépen lerázza! Csak elcseszél mindent, ha úgy viselkedsz, mint egy szerencsétlen örült, aki első látásra belezúgott a csajba. Pagan nem egy ilyen alakba szeretett bele. A komoly, titokzatos Dank Walkerbe lett szerelmes. Maga a Halál hódította meg a szívét. Megint annak a Dank Walkernek kell lenned. Ne legyél már ez a megtört, szánalmas, mániákus zaklató! Ezzel nem fogod visszanyerni őt. És hiszed vagy sem, én is vissza akarom kapni Pagant.

Gee-nek igaza volt. Erősen ökölbe szorítottam a kezem, és vártam.

– Nem kell, köszi – felelte Pagan Leifnek. – Rendes vagy, hogy megkérdezted, de boldogulok egyedül. – Kissé boszús hangneme oldotta a szorongásomat. Gee jól mondta: Leif egyáltalán nem jött be Pagannek. Soha nem is volt az esete. Tudtam, a srác nem olyan hülye, hogy újból megpróbálja elrabolni. Az apja nem hagyta volna. Biztos csak tesztelte Pagant, hogy lássa, tényleg nem emlékszik-e semmire.

– Látod? Boldogul egyedül – mondta Gee. – Na, mehetünk végre? Rajta, legyél titokzatos és szexis! Ül fel szépen arra a mocira, és húzz el anélkül, hogy egy szót is szólnál a csajhoz!

Alig bírtam otthagyni Pagan. Nem akartam, hogy egyedül kelljen behordania ezt a sok holmit. Segíteni akartam neki. A cipekedés az én dolgom lett volna. Abban állapotunk meg, hogy Pagan majd az ágyban hálálja meg a segítségemet. Hetek óta poénkodtunk ezzel. De most... most mégis Pagan pakolt. Egyedül.

– Te maradj itt! – mondtam Gee-nek. – Maradj Pagan közelében! Segíts neki beköltözni! És ami még fontosabb: tartsd távol tőle a voodoo herceget! Visszajövök, amilyen gyorsan csak lehetséges.

Meglepő módon Gee nem vitatkozott velem.

PAGAN

– Jól tetted, hogy lekoptattad. Túl nyomulósna tűnt a csávó.

A rózsaszín-szőke lány mintha a semmiből termett volna mellettem. Nem hallottam, ahogy odalépett hozzám, bár igaz, ami igaz, egész mostanáig azzal voltam elfoglalva, hogy megszabaduljak a gyanúsán segítőkész sráctól, aki lecövekelt mellettem Miranda kocsijánál, és csak nagyon nehezen értett a szóból.

– Nem volt olyan vészes. Csak nem vagyok oda a gondolatért, hogy a kampusz összes srácát elkalauzoljam a szobámhoz – magyaráztam. És nem akartam azt éreztetni velük, hogy a segítségükért cserébe tartozom nekik valamivel.

A lány benyúlt a csomagtartóba, és kivette a bőröndömet. Nem igazán tudtam ezt hova tenni. Összerezentem,

ahogy felbőgött egy motor, és megpördülve láttam, amint Dank Walker elhajt. Egyetlen pillantást sem vetett rám. Nem mintha nem számítottam volna erre. Mármint a srác nagyon rendes volt hozzám, és egyértelműen mutatott irántam némi érdeklődést, de nem mondhatni, hogy bátorítottam volna.

– Hogyhogy mégsem mentél vele? – kérdeztem a lányt, aki éppen megkerült engem, egyik kezével a bőröndömet fogva, a másikkal az egyik dobozomat szorítva a hóna alá. Tényleg segíteni akart nekem kipakolni? Mégis miért? Semmit se tettem, amiért jött volna nekem egy szívességgel. És nem olyan lánynak tűnt, aki könnyedén barátkozik.

– Meggondoltam magam. Dank ma kicsit morcos – felelte anélkül, hogy hátranézett volna. Figyeltem, ahogy bemegy a kollégiumba, aztán megfordultam, és fogtam egy újabb dobozt. Utánasiettem, hiszen nem tudhatta, melyik a mi szobánk, és ha netán mégis megtalálta volna, Miranda tuti halálra rémül, ha egyszer csak besétál a vadidegen emós csaj.

Öt órával később végre befejeztük a pakolást. Minden szépen a helyére került az óriási szobánkban. Kivittük az üres dobozokat a kukához, teleraktuk a hűtőt vizes palackokkal, és átengedtem Mirandának a gardróbomban lévő hely felét. Olyan sok ruhát hozott magával, hogy el sem fért mind egy szekrényben. Ez csöppet sem volt meglepő. Gondoltam,

könnyebb lesz egy dugig tömött gardróbba együtt élni, mint a következő kilenc hónapban Miranda nyavalygását hallgatni arról, hogy nem férnek el rendesen a cuccai. Ráadásul a szobánk olyan nagy volt, hogy akár még egy külön ruhásszekrény is befért volna a sarokba.

– Még mindig nem hiszem el, hogy az a csaj a szomszédunkban lakik, és senkivel sem kell osztoznia a szobáján! Mégis ki lehet? Csak nem valami rocksztár gyereke? EZ AZ! Tuti, hogy valamelyik híres rocker lánya. Látszik is rajta. Nyilvánvalóan jó haverok Dank Walkerrel, és a csajnak van elég pénze meg befolyása, hogy saját szobát szerezzen. Ráadásul még a neve is fura. Ugyan ki más nevezné el Geenek a gyerekét, mint valami híresség?

Általában elengedtem a fülem mellett Miranda nevetséges ötleteit, de ezúttal talán igaza volt. A kollégiumban senki másnak nem volt saját szobája, Gee-n kívül mindenkinek osztoznia kellett valakivel. Igaz, a mi szobánk hatalmas volt, még Gee-énél is nagyobb, de ketten laktunk benne. Lehuppantam a fekete-fehér, pöttyös takaróra, amit Miranda vetetett velem. Azt akarta, hogy összeillő ágyneműnk legyen. Az övé fekete alapon fehér pöttyös volt, az enyém meg fehér alapon fekete pöttyös. Nem igazán voltam oda a mintáért, őszintén szólva nekem az is tökéletesen megfelelt volna, ha egyszerűen magammal hozom az otthoni takarómat. Miranda viszont kívágta a hisztit, amikor ezt javasoltam. Úgyhogy megvettük a pöttyös ágyneműt. Minden más is fekete-fehér volt a szobában. Ez a szín-pár volt Miranda legújabb dekormániája. Még egyforma

parafatáblákat is vásárolt nekünk, az egyiket fekete, a másikon fehér szalaggal, hogy mindketten felakaszthassuk az íróasztalunk fölé – ki-ki a saját fekete keretes, fehér műanyag írotáblája mellé.

– Ugye, milyen jól néz ki? – kérdezte Miranda elégedetten, ahogy leült mellém az ágyra. Nagyon tetszett neki a végeredmény. Én már annak is örültem, hogy otthon hagyta a *One Direction*ös posztereit. Nem szeretem a fiúbandákat, és pláne nem akartam, hogy egész évben velük legyen kikapétázva a szobám.

– Nagyon szuper lett – helyeseltem, mire Miranda sugárzó mosollyal nézett rám. Örültem, hogy megint ilyen könnyű mosolyt csalni az arcára. Nehéz időszakon volt túl: nemrég elhunyt a barátja, Wyatt. Mi hárman együtt nőtünk fel. Nekem is fáj Wyatt elvesztése, de nem viselt meg annyira, mint Mirandát. A kettőjük közti köteléket én nem érezhettem át. Az elmúlt hónapban Miranda teljesen belevetette magát a vásárlásba, és lassan kezdett rendbe jönni.

– Na, és most mit csináljunk? – kérdezte Miranda. – Be akarod járni a környéket? Vagy inkább együnk valamit? Az egyetemi menza csak holnap nyit. El kell hagynunk a kampuszt, ha vacsizni akarunk.

Már épp válaszoltam volna, amikor Gee lépett ki a közös fürdőszobánkból.

– Én tudom a tökéletes helyet, ahol nemcsak kajálhatunk, hanem szórakozhatunk is egy kicsit. Nyomás, ribik!